

**Malý zpravodaj
dolnobenešovské
farnosti**

NEDĚLNÍČEK

**NEDĚLE 11. ŘÍJNA 2020
PRVNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ V DOLNÍM BENEŠOVĚ**

Listopad 2020

První svaté přijímání v neděli 11. října 2020 v Dolním Benešově

SLŮVKO FARÁŘE

Já to mám...

Děti, které chodí do družiny, odvádím po výuce náboženství od „červené školy“ až k zámku, kde se pak rozloučíme a popřejí jim dobrou chuť k obědu. Tak je to domluvené (přání dobré chuti domluvené není). Cestou často zaslechnu, jak se děti překřikují, co že to všechno mají – jaká media, jaké hry, jaké aplikace apod. Někdy ani nevím, co to všechno znamená a jak to vypadá. Důraz dávají na to, že to mají! Pomalu při tom poslechu získáváte dojem, že záleží na tom, co máte. Určitě je to projev přirozené touhy človíčka a později člověka nestát úplně vzadu, ale tlačit se dopředu k uznání a respektu. Vzpomínám si, že jako malý chlapec (1. nebo 2. třída) při rozepři se spolužáky, kdo má větší sílu a tím pádem dá větší ránu, že vyhrál Fanuš, protože jeho pěst měla poslat nás – spolužáky – až na Měsíc. Jo, kdybychom něco věděli o Marsu nebo Uranu či Plutu, asi by se našla pěst silnější... Zajímavé je, že dítě, které má třeba talent ke hře na hudební nástroj nebo pěkně maluje, se tímto většinou nechlubí (o talentu tzv. fotbalistů tady nepíšu). Skoro by to někdy svádělo k úvaze, jaký je majetnický rozdíl ve vztahu člověka k darům lidským a božím... Kde více roste vděčnost nebo nevděk!

Během života máme příležitosti poznávat, co dalšího jsme všechno získali, dostali, ukořistili, ukradli či jinou cestou nastalo naše vlastnění. Třeba jsme získali i to, co jsme ani moc nechtěli, před čím jsme utíkali a čeho jsme se báli.

Asi ve sto sedmé minutě filmu Bohemian Rhapsody říká v českém překladu hlavní hrdina – zesnulý zpěvák Freddie Mercury – svým kolegům z hudební skupiny Queen větu: „Já to mám!“ Myslí tím tehdy nevyléčitelnou nemoc...

Když mi byla telefonicky oznámena skutečnost, že jsem se tehdy a tehdy nacházel v „epidemiologicky významném kontaktu“ (citace ze sms) s COVID-19 pozitivní osobou a mám proto v případě potíží kontaktovat svého praktického lékaře, učinil jsem tak. Na doporučení lékaře začala má karanténa, při které jsem čekal na oznámení termínu testů. V jejich den jsem vyjel s časovým předstihem, abych dorazil na začátek uvedené doby. Po odbočení vpravo pod (bývalým?) domovem sester v Ostravě-Porubě jsem byl zastaven Městskou policií a dotazován na směr cesty. „Jedu na testy“ řekl jsem důležitě a přítom

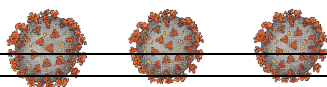
pošilhával směrem vpravo, kde bylo zřejmé, že stojí asi deset automobilů, jejichž řidiči nebo osádky mají stejný cíl jako já. „Rozumím“ odpověděl strážník a dodal: „Neodbočujte vpravo, ale jeďte rovně a zařadte se na konec té levé řady!“ Jsem poslušný řidič, tak jedu rovně, ale začínám být nervózní. Hodiny ukazují čas 12:08. Asi po skoro sedmi stech metrech vidím konec řady. „To si děláte srandu“ pomyslel jsem si. Nedělali...

Vozím v autě růženec (ne na zpětném zrcátku, to bych zakázal), a tak mám příležitost využít čas k posouvání růžencových zrněk za současných pokusů myslet na jednotlivá růžencová tajemství. Nezačal jsem růžencem radostným, ale růžencem světla. V pauzách mezi růženci sleduji dění kolem sebe. Moc se toho nemění, jen občas projede kolem autobus linky č. 37, mezitím vidím, jak z jednoho auta přede mnou vyšla maminka s malým dítětem, aby dítě vykonalo to, co konáme většinou všichni. Jedna hodina, druhá hodina, třetí hodina... Občas nějaký chodec, občas nějaký běžec na chodníku. A hele, jedno auto přede mnou si objednalo asi pizzu a nějaké pití. Dobrou chuť jim přeji na dálku. Nezávidím těm, kteří v této frontě mají v autě třeba dítě nebo nějak strádající osobu. Když už jsem asi dvě stě metrů před odbočkou k místům testů, auto přede mnou nastartuje, zapne levý ukazatel směru a poměrně razantně vyjede z naší řady a úplně odjede pryč. Už nemohli čekat? Nebo nějaký jiný závažný důvod? Bylo mi to líto, že po několika hodinách odjeli... V 16:31 jsem se dostal na řadu. Přichází ke mně „kosmonaut“, tedy podle hlasu spíše „kosmonautka“ a po dotázání na mé jméno, příjmení a ročník narození provede test. Zda byla hezká, či ještě hezčí, to nevím. Ale jedno vím jistě, že jsem si v ty chvíle velmi vážil a vážím těchto „kosmonautů“, kteří nejsou na orbitální stanici kolem naší planety, ale pevně stojí na zemi této planety svou službou.

Druhý den mi přišla na mobil zpráva, „že to mám“ – tedy, že jsem COVID-19 pozitivní. Karanténa tedy stále pokračuje.

Z příznaků se mi po pár dnech vrátil ztracený čich a chuť, zvýšená teplota se mě však stále drží jako klíště, pocit zvýšené únavy se snížil, akorát se mi nedaří vysvětlit svému zažívacímu traktu, že tzv. „malá a velká strana“ by měla mít každá své místo...

Máme v životě mnoho různých hodnot. I časově omezené vlastnění některých z nich může být tzv. Božím dopuštěním, abychom si nepletli stupnice hodnot. Je to příležitost k moudrému zvažování.

Blahopřání

V neděli 15. listopadu 2020 se dožívá krásných 95 let, pan

Josef Balarin,

z Dolního Benešova, ulice Pod Moravcem.

**Rodinnou pohodu, zdraví, Boží požehnání
a ochranu Panny Marie i jeho patrona sv. Josefa mu přejí
dcera Brigita s manželem, vnučka Monika s rodinou
a vnuk Ondřej s rodinou.**

**At' nadále žije v radosti při sledování mší svatých na televizi
Noe, či při poslechu rádia Proglas.
Baví ho i AZ kvíz, sportovní pořady.
Neustále se zajímá i o dění kolem pěti pravníků.
Těší se také na každý 1. pátek v měsíci,
kdy ho pravidelně navštěvuje pan farář s Eucharistií.**

Živý růženec v Dolním Benešově slaví 15. let

Živý růženec tvoří lidé, kteří se společně modlí tuto modlitbu.

Zavazují se denně (!) k modlitbě jednoho předem určeného desátku. Vždy dvacet lidí se spojuje do jediné růže, která je tvořena celkem z dvaceti tajemství všech čtyř růženců - pět tajemství růžence radostného, pět bolestného, pět slavného a pět tajemství růžence světla.

Každá růže se skládá ze čtyř skupinek po pěti lidech. Denně se jedna růže pomodlí všechny čtyři růžence na předem dané, každý měsíc nové a potřebné úmysly. Tajemství se pravidelně střídají, a aktuální a potřebné úmysly se mění, a to každý první den v měsíci. (Je to asi 5, maximálně 8 minut času denně).

V Dol. Benešově vznikly růže dvě. O slavnosti Všech svatých 1. 11. 2005 započala modlitbu první růže (jedna její pětičlenná skupina je mužská a toho si velmi považujeme), a druhá růže následovala o dva týdny později. Počet růží ve farnosti není omezen.

V případě, že máte zájem o tento způsob modlitby, dejte nám vědět.

V případě, že členem jste a cítíte, že jste se v rozhodnutí unáhli, nebo že to nezvládáte zdravotně, dejte vědět také. Děkuji. M. Ohrálová

Možnost získat dušičkové odpustky bude kvůli pandemii prodloužena

Z důvodu pandemie Covid-19 je možnost získat plnomocné odpustky pro zemřelé prodloužena na celý měsíc listopad. Úkony a podmínky jejich získání budou přizpůsobené tak, aby se zajistila bezpečnost věřících.

Z pověření Svatého otce to umožnila formou dekretu Apoštolská penitenciárie, která tak vyšla vstříc žádostem biskupů z mnoha zemí světa postižených koronavirem.

Apoštolská penitenciárie s osobním pověřením papeže Františka stanovila:

Letos je možné získat plnomocné odpustky po celý měsíc listopad.

Tato možnost plnomocných odpustků, která obvykle platí pouze od 1. do 8. Listopadu byla nyní prodloužena na celý měsíc z důvodu pandemie Covid-19.

V České republice je tato možnost i týden před 1. listopadem.
Letos je to již od 25. 10. 2020.

V dekretu s podpisy hlavního penitenciáře kardinála Maura Piacenzy a regenta Mons. Krzysztofa Nykiela stojí, že je letos možné získat plnomocné odpustky kterýkoliv den v měsíci listopadu.

Podmínkou je návštěva kostela nebo kapličky a modlitby Otčenáš a Věřím v Boha a dalších obvyklých podmínek: sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoliv hříchu, a to i všednímu.

Kromě toho senioři, nemocní a všichni, kteří z vážných důvodů nemohou opustit své bydliště kvůli omezením spojenými s pandemií, mohou získat odpustky na dálku.

Stačí, pokud se v modlitbě spojí se společenstvím církve, zřeknou se jakéhokoliv hříchu a s úmyslem splnit, jakmile to bude možné, i další podmínky (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) a před obrazem Pána Ježíše nebo Panny Marie se pomodlí za zesnulé.

Mohou to být např. **ranní chvály** nebo **nešpory z breviáře za zesnulé, růženec, Korunka k Božimu milosrdenství** nebo jiné modlitby za **zemřelé**, které se věřící obvykle modlí, **četba úryvku z Evangelia**, který je součástí liturgie za zesnulé, nebo **vykonání skutku milosrdenství, obětování Bohu bolestí a útrap** vlastního života.

(Zdroj: Vatican News)

ZAPISOVÁNÍ INTENCÍ NA ROK 2021

(Intence = úmysl na mši svatou)

Zapíše se vždy po mši svaté v níže stanovené dny na faře (od 14. 12. v zákristii kostela). **V neděli NEZAPISUJEME!!!**

Úmysly prosím napište na kousek papíru, kam také uveďte vaše příjmení, ulici a číslo domu nebo telefonní číslo. Úmysl pište krátce, jasně a výstižně! **Církevní právo odmítá nejasné úmysly** typu: „*Na jistý úmysl apod.*!“ Děkuji za vstřícnost.

TERMÍNY ZAPISOVÁNÍ:

Od 9. 11. do 14. 11. 2020 se zapisují úmysly
VÝROČNÍ – zádušní mše svaté **1 rok** od úmrtí.

!!! V týdnu od 16.11. do 20.11. – se nezapíše !!!

Od 23. 11. do 28. 11. 2020 se zapisují úmysly
JUBILEJNÍ – životní jubilea, manželská jubilea apod. Při změně času bohoslužby např. v sobotu si **OSOBNĚ ZAJISTĚTE VARHANÍKA !!!**

Od 30. 11.2020 – se zapisují **OSTATNÍ** úmysly na mše svaté.

BEZ KOSTELA, BEZ SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ...

Každý rok na začátku postní doby a také v jejím průběhu se modlívám, sám, s rodinou, ve společenství, aby nám Hospodin dal milost prožít postní dobu i velikonoce plně a opravdově. Pokaždé jsem míval své představy, co to „plně a opravdově“ asi znamená. Znáte to. V postě zajdu do kostela i přes týden. V neděli nebo pátek navíc ještě křížová cesta. Samozřejmě dobrá zpověď. No a na velikonoce – tam přece prožiji krásnou radost ze Vzkříšeného Pána. Aleluja! Takové bývaly mé představy. Jo bývaly. Letošní půst a vzkříšení bylo dost jiné. Když začal virus řádit, tak bylo jasné, že obvyklé velikonoční Třídenní s mnoha lidmi kolem nebude. Nebude adorace na Bílou sobotu. Nebude podávání sv. přijímání pod obojí na Zelený čtvrtek. Nebude dým kadidla na Vzkříšení a ani nebudou burácet varhany. DOKONCE nebude ani nedělní svaté přijímání – NIC.

Doba koronavirová nás v mnohém omezila. Mimo jiné nám nadělila také několik měsíců bez možnosti chodit na mši svatou. V naší rodině jsme v postní době o nedělích zapnuli přes internet bohoslužbu, na které jsme se s rodinou shodli. S přehledem zvítězil mladý kněz z Ostravy, který je inteligentní, krásně věřící, který dokonce i pro nás anonymní internetové farníky, měl osobní slovo. V postě jsme také pravidelně poslouchali, jak řekl náš syn – toho plešatého pána s šálou kolem krku – P. Halíka, který ale mluvil dost dobře (to syn řekl také – a pochvala v pubertálním věku zahřeje dvojnásob☺). Triduum jsme slavili takto: Zelený čtvrtek jsme byli u televizních obrazovek – to ale bylo poněkud ploché. Na základě tohoto prožitku jsme uspořádali rodinnou bohoslužbu. To jsme provedli také na Vzkříšení – včetně šesti čtení. A věřte nebo ne, prožili jsme radost a pokoj – takový, o jakém jsme ani nemysleli, že můžeme prožít.

No, a to je ten problém. Jak to? Jak je to možné? Bez kostela, bez adorace, bez svatého přijímání...

Co když je to vše trošičku jinak, než si myslím nebo než jsem si myslel? Zkusím zformulovat své myšlenky (doufám, že mě někdo neprohlásí za kacíře a neupálí☺). Vedle svátosti eucharistie je také svátost manželství. Co to je svátost manželství? Máme svatbu v kostele, občas do kostela spolu zajdeme, děti vychováváme... Je to něco, co bylo kdysi a teď jsou vzpomínky – to má být svátost? NE! Svátost manželství musí být živá.

A teď z jiného konce. Eucharistie není JEN ta poslední večeře tenkrát v Jeruzalémě v roce 33. Eucharistie je přece každý okamžik dnes a denně – ve mši svaté, v adoraci, ve svatém přijímání. Ale zase mám problém. Když umíral jeden můj kamarád, nemohl mluvit, nemohl jíst (tudíž nemohl přijímat). On ale přijímal a adoroval, a sice tak, že mu položili hostii na hrud', blízko srdce – tak přece přijímal!

Teď dám tyto dvě skutečnosti trochu k sobě. A co, když nemohu jít fyzicky ke svatému přijímání? Není nikde kostel (kamarádka v Norsku jezdí do kostela přes 100 km). Nebo kvůli koronavirové pandemii nemůže být kostel běžně otevřený anebo jsem nemocný? Vždyť mám i jiné možnosti setkat se s Ježíšem ve svátosti – například mám svátost manželství. Když si zajdeme s manželkou na procházku, zažijeme spolu něco hezkého, jsme prostě spolu. Myslím si, že i tady jsem s Ježíšem spojený ve svátosti – pravda ne v eucharistii, ale ve svátosti manželství. To je přece platné. Co když je tento způsob spojení s Ježíšem také důležitý. Co když je důležitější právě v dnešní době, v době krize rodiny? Vždyť Ježíš je jen jeden! A co když to platí nejen v době pandemie či jiné zvláštní situace. Díky pandemickým omezením jsem se svou paní častěji zašel na procházku – a výrazně méně jsem mohl do kostela. A co když věnovat se své manželce JE důležité?!

Když jsem se o tuto myšlenku podělil se svými přáteli – trochu s nadsázkou řekl kamarád své manželce „svátosti drahá“😊. Mě tento termín nepohoršuje. Ano zvykli jsme si používat toto slovní spojení v písni k adoraci, ale má manželka je mi drahá a jsem s ní spojen svátostí manželství.

Nikdy by mě nenapadlo takto spojovat nespojitelné. Koronavirová epidemie ale v různých oblastech života ukazuje jiné pohledy na notorický známé skutečnosti.

JH

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI LISTOPADU

Sbírka na OPRAVY – neděle 8. 11. 2020

Sbírka DEN BIBLE

– odesílá se celá pro potřebu České bibl. společnosti a Českého katolického bibl. díla – neděle 15. 11. 2020

Světcí k nám hovoří

Sv. Karel Boromejský - biskup

4. listopadu památka

Úmrtí : 1584

Patron: boromejek, biskupů, duchovních rádců, katechetů, nemocných; kněžských seminářů, diecése Lugano; vzýván proti moru, zaživacím nemocem

Atributy: kardinálský oděv, eucharistie, nemocní, provaz kolem krku; kříž, lebka, výrazný zahnutý nos

Pocházel z významné lombardské rodiny. Vystudoval práva a jeho strýc, papež Pius IV. ho povolal po svém nástupu do Říma, kde ho v 21 letech učinil svým sekretářem i jmenoval kardinálem - jáhnem. Po třech letech přijal kněžské a biskupské svěcení.

Má velkou zásluhu na dokončení tridentského sněmu a uskutečnění jeho reformy. Jako 25letý nastoupil na arcibiskupský stolec v Miláně. Žil asketicky, byl rozhodný a nesmírně obětavý. Svolával synody a konal pastorační vizitace, při nichž se zajímal o všechny. Obnovil duchovní život diecéze, mimořádně se staral o chudé a nemocné, zvláště v době moru aniž se nakazil. Zemřel vyčerpán ve 46 letech.

REFORMÁTOR, KTERÝ ZAČÍNAL U SEBE

Narodil se 2. 10. 1538 na hradě nad městem Arona, na jihozápadním břehu Lago Maggiore v severní Itálii. Byl druhorozeným synem hraběte Gilberta a Markéty Medicejské.

Již v sedmi letech ho na otcovo přání milánský arcibiskup přijal do stavu kleriků a ve 12 letech mu dal první beneficium - trvalé právo na úřad opata, z něhož mu hned plynul důchod zv. obročí. Karel však prohlásil, že beneficiální zisk daruje chudým.

Tou dobou studoval latinu v Miláně, kam ho otec po smrti matky poslal. Zemřela mu v devíti letech. V roce 1552, když mu bylo 14 let, začal studovat právo na univerzitě v Pávii, ač by se spíše předpokládalo teologické zaměření. V srpnu r. 1558 mu zemřel otec a byl pohřben v Miláně. Karel se s velkou pečlivostí věnoval studiu a pro velkou vyčerpanost je musel nejdříve přerušit. Dokončil jej 6. 12. 1559 získáním doktorátu obojího práva (civilního i církevního) s vynikajícími výsledky. Téhož roku se stal papežem Piem IV. jeho strýc z matčiny strany a povolal Karla i jeho

staršího bratra Federica do Říma. Federica jmenoval velitelem papežského vojska a pověřil ho státnickými úkoly. Karla jmenoval 31. 1. 1560 kardinálem - jáhnem v Santa Prassede a administrátorem milánského arcibiskupství s povinností zůstat v Římě, kde měl funkci tajemníka, přičemž se dostal k nejdůležitějším církevním záležitostem. Karel se až nad očekávání osvědčil, vynikal vytrvalostí a skromností. Přičinil se o nové svolání přerušného Tridentského koncilu v lednu 1562 i o brzké papežovo schválení koncilních rozhodnutí a jejich naléhavé uvádění do života církve. Význam dotažení koncilu do konce lépe pochopíme z doby trvání, neboť s přerušáním trval 18 let, od 13. 12. 1545 do 4. 12. 1563.

V listopadu 1562 se Karla dotklo úmrtí jeho bratra Federica a začal nový život. Rozhodl se pro svátost kněžství, na jejíž přijetí se v následujícím roce svědomitě připravoval, v létě duchovním cvičením za vedení o. Ribera (TJ), který zůstal jeho duchovním vůdcem. Svátost prý přijal neveřejně 4. 9. 1563. Téhož roku 7. 12. přijal v Sixtinské kapli biskupské svěcení a následně byl jmenován arcibiskupem v Miláně. Dne 23. 3. 1564 obdržel pallium a v červnu titulární kostel Santa Prassede. Pro povinnosti v kurii mu papež dovolil opustit Řím až 1. 9. 1565 a 23. 9. 1565 se potom konalo slavnostní uvedení na arcibiskupský stolec v Miláně.

Arcibiskup kard. Karel Boromejský jako papežský legát měl současně pravomoc konat biskupské synody. Tu první na jeho žádost hned svolal Mons. Ormaneto, kterého Karel Boromejský jmenoval generálním vikářem už brzy poté co se stal arcibiskupem (bez možností jít do své diecéze) a pověřil ho i založením semináře.

Arcibiskup kard. Karel měl ve své církevní provincii údajně 15 biskupství v Lombardii, Ligurii a Piemonte. Jeho arcidiecéze měla přes 750 farností, více jak 2000 diecézních a 1200 řeholních kněží, 1000 řeholních bratří a 3400 řeholnic. Krom toho 886 náboženských sdružení, 740 katechetických škol. Dále 24 charitativních středisek, které pomáhaly necelým sto tisícům chudých, 16 útulků pro nejpotřebnější a domovy pro opuštěné i padlé ženy, kterým bylo pomáhá-no k lepšímu životu.

Tyto údaje týkající se starostí o. kard. Karla zahrnují časový úsek jeho působení, během kterého se poněkud měnily.

Dříve než se mohl o. kard. Karel seznámit se stavem své diecéze, byl povolán zpět do Říma k těžce nemocnému papeži. Ten v jeho přítomnosti zemřel 9. 12. 1565. Do Milána se mohl vrátit až po zvolení papeže Pia V. a vyřízení nutných záležitostí v Římě. Podle některých záznamů to bylo 5. 4. 1566 a okamžitě začal provádět reformy. Při seznamování s diecézí viděl zpuštělé kostely, úpadek víry i morálky mezi lidem i u některých duchovních. Bylo znát, že v Miláně po 80 let chyběl biskup.

Kard. Karel Boromejský neúnavně získával důvěru lidí. Začal redukovat vlastní majetek svého sídla, prodejem drahých přiborů a dalšího zařízení prý získal 30.000 tolarů, které dal na pomoc potřebným rodinám. Mezi prvním uskutečnil vizitaci diecéze. Zřídil seminář, který svěřil do správy jezuitům. Reformoval uspořádání pastorační služby, při němž arcibiskupství rozdělil na dvanáct obvodů: šest ve městě a šest na venkově. Některé neúčelné farnosti zrušil a budoval nové. Staral se zároveň o všechna církevní zařízení jako školy, sdružení, charitativní střediska, aby co nejlépe plnily svůj účel a někde zakládal nové. Vizitační cesty nejednou konal pěšky nebo na koni, navštěvoval farnosti až ve vzdálených alpských údolích. Uvádí se jeho zájem o pořádky týkající se křtů a manželství, je zmiňováno sesazení nehodných kněží i získávání zpět těch věřících, kteří konvertovali k protestantům.

Každou neděli a svátek kázal z kazatelny. Musel překonat překážku, kterou v mládí byla vada v řeči. Již v době kdy ho otec jako dítě poslal do Milána, někteří se domnívali, že to souvisí s tím, že trpěl touto vadou. Přesto byl řazen mezi největších kazatele 16. století. Kázal samozřejmě i při mši sv., které slavil na vizitacích a sám při nich podával Nejsvětější svátost. Měl k ní mimořádnou úctu, kterou šířil.

Mezi jiným arcibiskup kard. Karel Boromejský reformoval ženské kláštery, svolal celkem šest diecézních sněmů. Jednalo se mu zvláště o uvádění tridentské reformy v život. Proti této reformě byli humiliáti z kláštera v Breře (šlo o polořeholní organizaci zrušenou r.1571). Čtveřice z nich se 26. 10. 1569 pokusila v arcibiskupské kapli o atentát na arcibiskupa Karla Boromejského. Z této skupiny na něj, za modlitby, zezadu vystřelil Jerome Donati Farina v civilním obleku. Kulka sice pronikla přes arcibiskupovy šaty, ale jej nezranila.

Za papeže Řehoře XIII., jenž vyhlásil Svatý rok 1575, kard. Karel Boromejský se údajně postaral o zrušení všech výdajů dávaných z Vatikánu na karneval a věnování ušetřených peněz na nemocnici pro poutníky. S guvernérem se o čtyři roky později dostal do sporu kvůli karnevalu v Miláně, protože ten ho prosazoval i v postní době. Spor se dostal i před papeže a krále Filipa II. (jemuž podléhalo vévodství milánské). Oba dali za pravdu Karlu Boromejskému.

V srpnu 1576, v době kdy byl arcibiskup na vzdálených vizitacích, vypukla v Miláně epidemie moru. Zatímco guvernér a další vysocí úředníci prchali z města, arcibiskup, jak se o pohromě dozvěděl, spěšně se do něj vracel pomáhat obětem. Beze strachu před nákazou jim uděloval svátosti, utěšoval je a vyprošoval na různých místech pomoc. Nechal také narychlo postavit nemocnici a zajišťoval vše potřebné. Epidemie si v Miláně vyžádala na 18.000 obětí. Kard. Karel Boromejský se však ani přes dlouhodobé vypětí a neustálý styk s nemocnými nenakazil.

V epidemii viděl určitou výstrahu a mnohé bral s větší vážností. Přestože již dříve žil dost asketicky, od roku 1577 mimo svátky jedl prý jen jednou denně, a to chléb, vodu, ovoce a zeleninu. Dál horlivě pokračoval ve svém pastýřském poslání. V roce 1580 při návštěvě Brescie, se zastávkou asi v 30 km vzdálené Castiglione delle Stiviere, zde připravil na první sv. přijímání dvanáctiletého sv. Aloise Gonzaga (pam. 21. 6.).

Kard. Karel Boromejský se 2. 10. 1584 dožil 46 let. Na jeho zdraví, i když to nedával znát, byly již patrné následky dlouholetého nadměrného zatížení a on cítil blížící se konec pozemského života. Na Sacro Monte di Varallo ještě od 20. 10. konal vyčerpávající duchovní cvičení a 28. 10. ještě cestoval do Ascona ve

Švýcarsku na otevření nového kolegia. Potom se teprve vracel zpět do Milána. Pro zdravotní potíže se v Aroně stavoval v klášteře a pak navštívil kostel rodného města, v němž 1. 11. sloužil poslední mši svatou. Do Neapole byl převezen na člunu a večer 3. listopadu, s odevzdáním se do Boží vůle, zemřel.

Při pohřbu 7. 11. se s ním přišly rozloučit veliké zástupy těch, kterým sloužil až do konce svých sil. K jeho hrobu chodilo mnoho věřících s dary za vyslyšení. Při přípravě blahořečení byla jeho rakev 6. 3. 1606 otevřena v přítomnosti dvou biskupů a jeho tělo bylo dosud neporušené. Po dočasném uložení bylo 7. 3. 1607 v nových šatech i rakvi dáno na původní místo.

Blahořečený byl v roce 1602 papežem Klementem VIII. a kanonizován 1. 11. 1610 papežem Pavlem V.

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Mrtví nás milují.

„Babičko, mají nás mrtví rádi?“ Přemýšlím o otázce, kterou mi dal můj vnuk, a odpověď musím dlouho hledat.“

„Mají.“ „Moc?“ „Moc.“

Procházíme se po hřbitově, občas sem chodíme k dědečkovi, přinést mu květiny. Vnuk sem chodívá se mnou rád.

„Hele, pojď už zase k dědečkovi, ať si neříká, že na něj nemáme čas.“

Vnuk se rozhlíží po hřbitově „Když nás mají tak rádi, proč k nám nechodí?“ ptá se. „Chodí k nám, když na ně vzpomínáme.“

„To je u nás dědeček pořád, protože ty na něj moc myslíš.“ Pohládím ho po ustarané filozofické hlavičce.

„Babičko, ví dědeček, že jsem se narodil? Kývám, abych nemusela promluvit. „Má radost, že jsem se narodil? Kývám.

Jako by se můj manžel opět vracel, cítím jeho přítomnost vedle sebe...

„Babičko, proč lidi pláčou, když někdo umře?“ „Pláčou, protože umřel,“ zašeptám. „Ale když nás mají pořád rádi, pořád moc rádi, tak se nemusí plakat, ne?“ Kývám, abych nemusela promluvit.

„Rozsvítíme dědečkovi svíčku?“ Kývám.

Vnuk si bere z mé tašky svíčku a sirky, pokládá svíčku na hrob, zapaluje. Rozhlížím se po hřbitově plném světel. Svíčky na hrobech planou do široka, do daleka... Vnuk spokojeně pozoruje plamínek, který plane na dědečkově hrobě.

„Teď na nás dědeček líp vidí, vid’?“ Kývnu.

Ale vím, že na nás viděl dobře i tak.

Jak se dívají mrtví? Mrtví se dívají srdcem. Kdo se dívá srdcem, vidí nejjasněji... Vidí dalekozrace.

Vnuk chrání plamínek, aby ho vítr nezhasil. Pak ke mně pomalu obrátí své veliké bezelstné oči.

„Fakt nás mají, babičko, mrtví rádi?“

„Fakt,“ Zašeptám.“

„Moc?“ ... „Moc:“

„Tak se,“ říká vnuk pomalu, „tak se kvůli nim přece nemusí plakat.“

Rozhlédne se po světlech, která se rozlévají v šeru jako obrovské stříbrné jezero.

Vnuk se rozhlíží po hřbitově spokojeně.

„To je ale lidí, co nás mají rádi.“

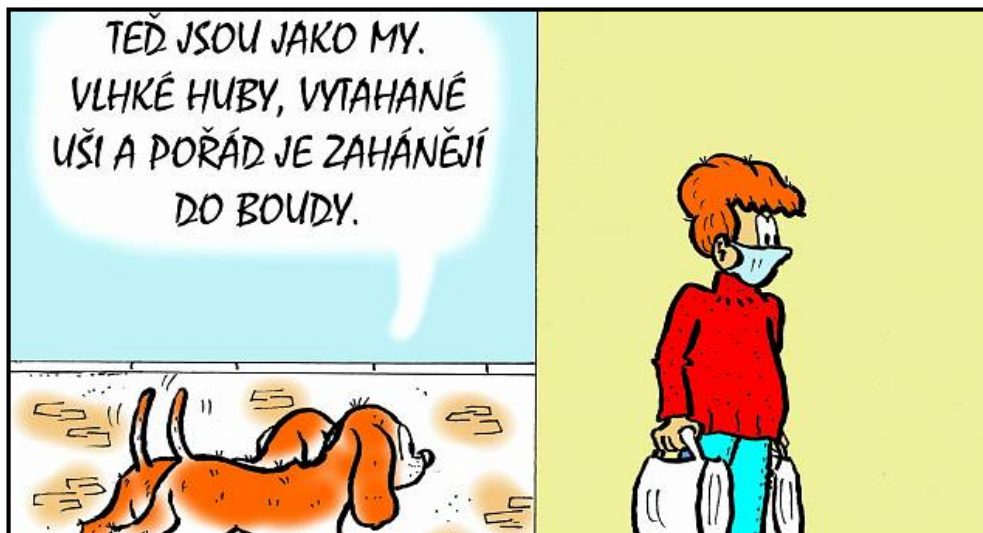
Vezme mne za ruku a stiskne ji.

„To je hezké, že nás má tolik lidí rádo.“

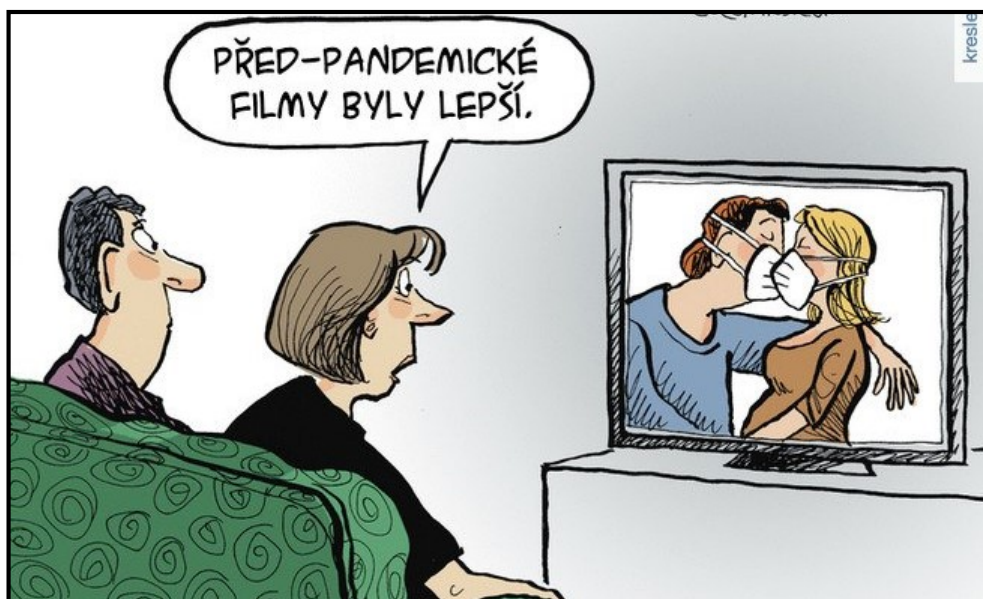

PRO ZASMÁNÍ

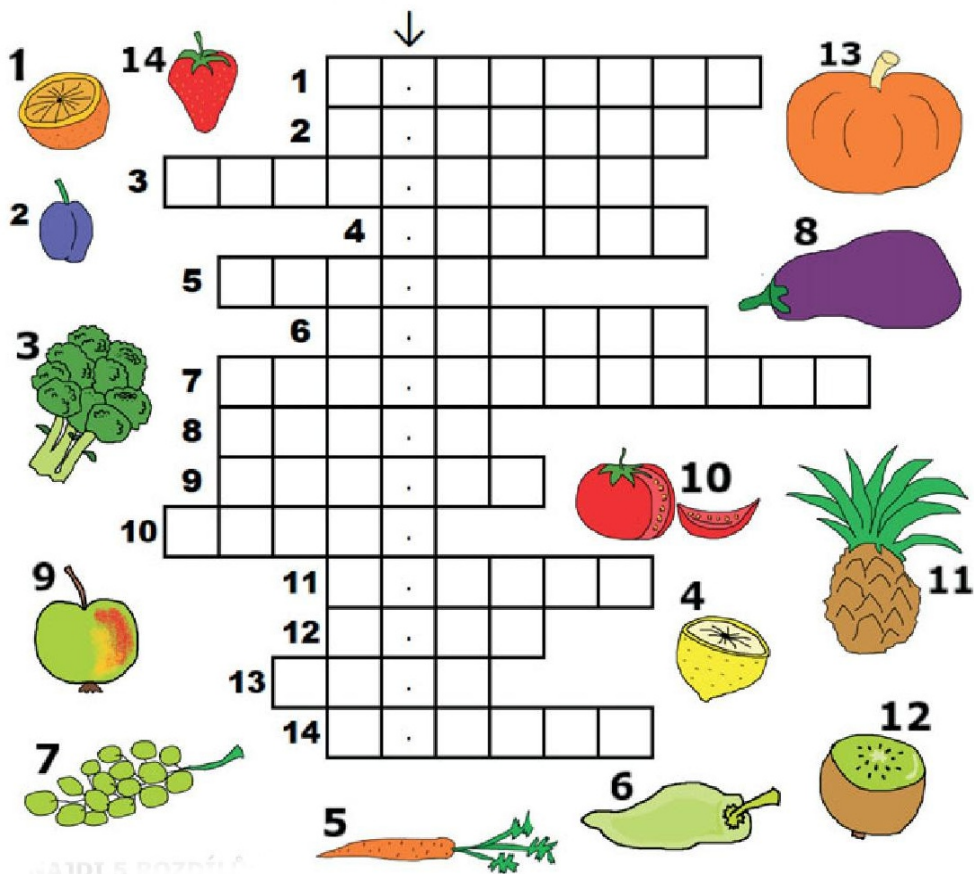

„Tak, člověče, meteorologové na jaře předpovídali nejsušší rok za posledních sto let. Fakt jsem ale netušil, že tím mysleli, ty zavřené hospody,“

Nedělníček dětem

!!! SOUTĚŽ !!!

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele, nebo zašlete na email nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 29. listopadu

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „BĚH ZÁMECKÝM PARKEM“

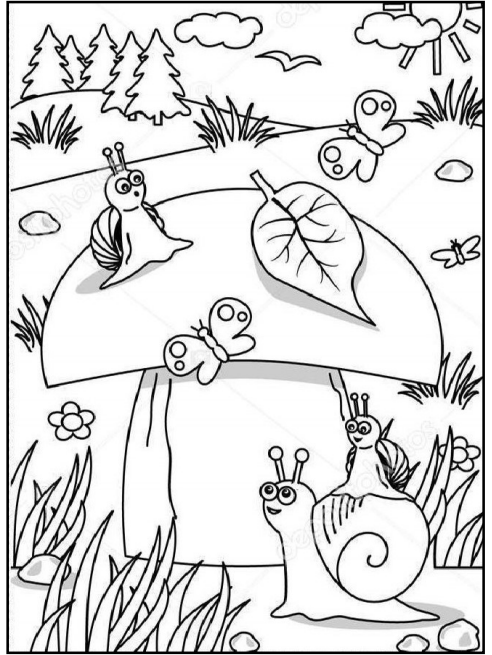
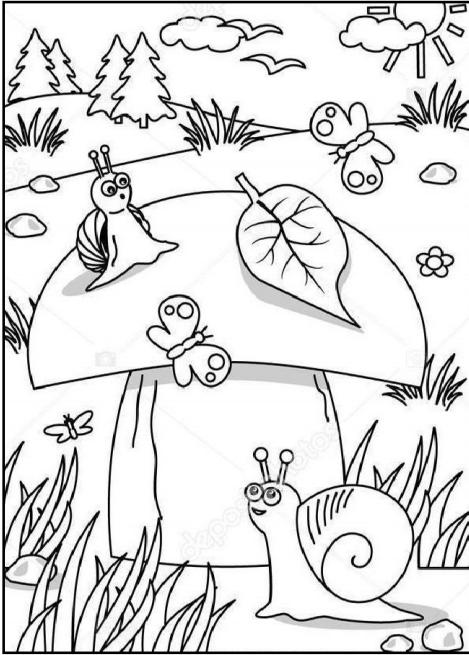
Soutěže se zúčastnilo celkem 5 dětí. Z Dolního Benešova 3, ze Zábřehu 0, přespolní 2. V krabičce bylo 0 odpovědí; 5 odpovědi přišlo na email.

1. cena – knížka – Lukáš Král; 8 let; Dolní Benešov
2. cena – pexeso – Prokop Štádler; 5 let ; Bolatice
3. cena – omalovánka – Martin Weczerek; 5 let; Kravaře

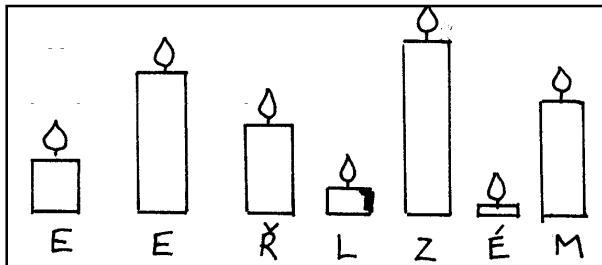
Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

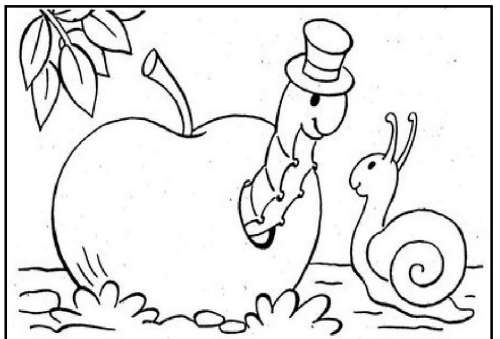
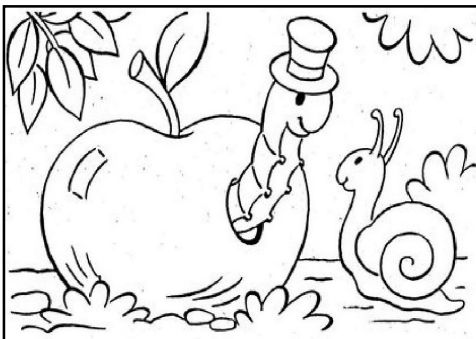
Najdi 10 rozdílů

Za koho se modlíme 2. listopadu? (seřaď svíčky od největší do nejmenší)

Najdi 5 rozdílů

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na listopad 2020

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

UPOZORNĚNÍ! Z důvodu nařízení vlády budou mše sv. slouženy soukromě!

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	2.11.	17.00	Za Lýdii Rakúsovou a rodiče z obou stran	
Út	3.11.	6.30	Za + manžela, rodiče z obou stran a živé rodiny	
St	4.11.	17.00	Za živou rodinu, + rodiče a bratra	
Čt	5.11.	17.00	Za Gertrudu Haidovou, manžela a dvoje rodiče	
Pá	6.11.	6.30	Za živé a + farníky	
Pá	6.11.	Záb 17.00	Poděkování P.Bohu za dar zdraví s prosbou o jeho pomoc ...	
So	7.11.	7.00		
Ne	8.11.	7.00	Za + osobu	Krmáš
Ne	8.11.	Záb 8.30	Za + Josefa Balarina – měsíční	
Ne	8.11.	10.00	Za padlé vojáky a oběti II. světové války z Dolního Benešova	Krmáš
Po	9.11.	17.00	Za Helenu Prchalovou, Annu Šablickou a + rodinu Herudovou	
Út	10.11.	6.30		
St	11.11.	17.00	Za manžele Hartošovy, syna a za živou rodinu	
Čt	12.11.	17.00	Za Annu Bilíkovou, manžela, + rodinu a duše v očistci	
Pá	13.11.	Záb 17.00	Poděkování P.Bohu za dar zdraví a jeho požehnání pro celou r...	
So	14.11.	7.00	Poděkování za 95 let života, prosba o boží požehnání, zdraví...	
Ne	15.11.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	15.11.	Záb 8.30	Za Antonína Balarina (10.výr.+), švagra Josefa, za živou rod. ...	
Ne	15.11.	10.00	Za Arnošta Peřicha (ned.90 let) a boží ochranu pro živou rodinu	
Po	16.11.	17.00	Za + Alexandra Tomička – výroční	
Út	17.11.	6.30	Za živé a + farníky	
St	18.11.	17.00	Za Františka Kozelka, dvoje rodiče, přízeň a za duše v očistci	
Čt	19.11.	17.00	Za Hermana Manderlu a syna	
Pá	20.11.	Záb 17.00	Za + Otakara Kosla (výroční) a za dvoje rodiče	
So	21.11.	7.00		
Ne	22.11.	7.00		
Ne	22.11.	Záb 8.30		Krmáš
Ne	22.11.	10.00	Za členy Živého růžence – A	
Po	23.11.	17.00	Za 50-níky z Dolního Benešova a Zábřehu	
Út	24.11.	6.30		
St	25.11.	17.00	Za + rodiče Adélu a Pavla Hnilkovy a za tři zetě	
Čt	26.11.	17.00	Za + Juditu Balarinovou – výroční	
Pá	27.11.	Záb 17.00	Za Janu Sobkovou, manžela, syna a dvoje rodiče	
So	28.11.	7.00		
So	28.11.	ČK 16.00	Za rodiče Novákovy, Gaidečkovy, za + přízeň a ochranu P.M....	
Ne	29.11.	7.00	Za + Karla Pačku – výroční	1.adv.n.
Ne	29.11.	Záb 8.30	Za Karla Seidlera, zetě, snachu a dvoje rodiče	1.adv.n.
Ne	29.11.	10.00	Za živé a + farníky	1.adv.n.
Po	30.11.	17.00	Za Josefa Fojtíka (výroční), za rodiče z obou stran a dar zdraví...	
Út	1.12.	6.30	Za živé a + farníky	
St	2.12.	17.00	Za + Petra Vinárka (ned.60 let)	
Čt	3.12.	17.00		
Pá	4.12.	6.30		
Pá	4.12.	Záb 17.00		
So	5.12.	7.00	Za Hedviku Malcharkovou, manžela, dvoje rodiče a sourozence	
Ne	6.12.	7.00		2.adv.n.
Ne	6.12.	Záb 8.30	Za otce, syna, duše v očistci a za živou rodinu	2.adv.n.
Ne	6.12.	10.00	Za + Oldřicha Benka – výroční	2.adv.n.

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

Hubertská mše svatá v neděli 4. října 2020

Neděle 4. 10. ve 14. hod. Biblický růženec radostný za misie a misionáře

Neděle 11. 10. ve 14. hod. Biblický růženec světla za ukončení koronaviru

At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.

PŘIPOMÍNÁME! Během pandemie NENÍ ZAKÁZÁNO:

vzpomínat na krásné chvíle

mluvit s druhými

pomáhat lidem

mít rád lidi

přispět potřebným

modlit se

přátelství

často volat svým blízkým

snít o budoucnosti

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová, foto Věra Dudová

email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>

Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917